

Ne morem ti zameriti, Lajči: kažeš pač na to, kar sem spoznal tudi sam. In ne zamerim ti, ko se smejiš lastni ženi, ki se hoče sleči v kotu, kamor jaz, počivajoč že na svojem ležišču, ne morem videti, in ponavljaš: »Pa ne, da te je sram, sleči se pred zdravnikom?« Tik ob meni je okno, mesec lije skozenj, kresnice prepredajo z zlatimi nitkami temino pod brajdami, belo, prebelo podobo slutim za vsem tem razgledom. — tam onkraj ograda, tam onkraj vseh polj.

Na nasprotnem koncu sobe si sopihajoč išče boljše lege stari Košalin, vse dokler nejevoljno ne zanerga nad svojo ženo: »Obrni se, no, k steni!« in dokler se ne opre na komolec ter ne pogleda proti zapadu, kjer od časa do časa rdečkasto vzbuhne nad obzorjem. »Nevihhta bo,« reče sam zase in se momljajoče spusti na ležišče. Jaz pa se vprašam, ali je sploh mogoče, da táko čisto samozavest neba zaduše kdaj razbesneli oblaki.

(Konec prihodnjič.)

POTOK

Janez Juvan

Poniknil
je v svojo
samoto.

Nobena roka
mu ne bo ogrela
srca,
nobene oči
vrnile
izgubljene svetlobe.

Na dnu
pozabljenih dolin
bo večni tujec
v svoji
mračni
strugi.